

De wereld vanWinne

Colofon

ISBN: 978 90 8954 258 8

1e druk 2010

© 2010 Bard Bothe

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De wereld van **Winne**

Bard Bothe

*Voor Karijn, Philippine, Diederik, Carlijn, Floris, Liselotte, Philip,
Sweder en Nanna*

1. Ouders

De lange, magere man baant zich een weg door het dichte struikgewas. Hij draagt een leren jas, die tot op zijn enkels hangt. Een meisje met een kleine moedervlek naast haar neus volgt hem op de voet. Haar hand zoekt telkens de hand van de jongen naast haar. Ze worden gevolgd door een tweetal krijgers, die waakzaam om zich heen kijken. Zij dragen wollen jassen, die aan alle kanten gerafeld zijn. Achteraan hinkt een dwerg, die de groep probeert bij te benen. Allen hebben een donkere huid, op die van de jongen na, die licht aandoet in vergelijking met zijn metgezellen.

Die jongen ...ben ik!

Haastig lopen we verder. Af en toe draait de jager zijn hoofd om. Hij kijkt hoopvol in mijn richting. Ze verwachten hulp van me, maar hoe zou ik kunnen helpen?

Het bos is donker en vochtig. De vogels houden op met fluiten. De lange man brengt z'n wijsvinger naar zijn lippen. We houden onze pas in. Minutenlang staan we doodstil. Ergens kraakt een tak. Mijn hart bonkt in mijn keel. De magere man fluistert iets. De jagers rennen verschillende kanten op. De dwerg kreupelt weg. Het meisje vlucht naar voren. Ik wil haar volgen, maar m'n benen weigeren te gehoorzamen.

Ik hoor lawaai van brekend hout achter me. Mijn schoenen zakken weg in de moerasachtige bodem en bij elke stap weerklinkt het soppende mos. Ze trekken draden, zoals kauwgum dat doet als je erin hebt getrapt.

Met een schok word ik wakker. Mijn kussen is nat van het zweet. Gatver!

Het was maar een droom, denk ik, terwijl m'n adem langzaam weer normaal wordt.

Hoe laat zou het zijn? Half een? Half twee?

De voordeur maakt een schril geluid. Na een moment van stilte valt hij terug in het slot. Ik kijk naar de plek, waar een spleet onder de deur zit, maar ik zie geen licht.

Mijn vader sluipt haast onhoorbaar de trap op. Hij slaat de derde trede van boven over, want die kraakt als je erop stapt. De deur van de slaapkamer van mijn ouders gaat zo zacht open, dat ik het bijna niet hoor. Hij zal zich nu in het donker gaan uitkleden. Ik hoop dat mijn moeder doorslaapt.

In de verte remt een auto hard, met piepende banden. Ik doe het lampje naast m'n bed aan. Op de grond ligt mijn boek, opengeslagen, met de rug naar boven. Het is van mijn bed gevallen toen ik in slaap viel. Het is één uur. Het komt steeds vaker voor dat mijn vader laat thuis komt. Ik hoor m'n ouders dan praten. Zachte stemmen. Af en toe een uitschieter. Ze hebben ruzie. Maar vannacht...blijft het stil.

Ik bekijk mijn kamer. Hij hangt vol met foto's van voetballers, zoals Ronaldo en Messi. Ook een paar Nederlanders. Van Nistelrooy, Sneijder, Robben en Van Persie en een paar filmsterren, Angelina Jolie en Carice van Houten. Recht boven mijn bed hangen foto's van Beyoncé, Van Velzen en Nikki van *Idols*. Achter de foto van Nikki heb ik met een schroevendraaier een gaatje gemaakt in de muur. Daarin heb ik een tijd geleden een briefje verstoppt met een wens. Ik wou dat mijn ouders aardiger tegen elkaar deden! Morgen gaat het de prullenbak in. Ik ben te oud voor die flauwekul. Ze doen toch waar ze zin in hebben.

Aan de ontbijttafel kijkt mijn vader mij met een schuldige blik in zijn ogen aan. Hij zal wel denken dat hij me wakker heeft gemaakt toen hij zo laat thuis kwam.

"Heb je nog wat zakgeld nodig, Winne?" vraagt hij.

Ik schud m'n hoofd. Ik herinner me al die keren dat ik wel

geld heb geaccepteerd en daaraan een rotgevoel heb overgehouden. Alsof geld kan goedmaken wat ze met hun ruzies verpesten!

Wat heb ik een hekel aan de momenten, die vooraf gaan aan het gebekvecht van mijn ouders. In de kamer is de spanning voelbaar, die als een loodzware deken alles verstikt. Ze gaan zachter en langzamer spreken en ze leggen een klemtoon op bepaalde woorden.

“Je was weer laat gisteren!” zegt mijn moeder. Het zijn niet de woorden die steken, het is de manier waarop ze het zegt.

“Vergaderingen lopen wel eens uit.”

“Zeker na afloop nog wat gedronken!”

Mijn vader loopt zonder iets te zeggen de kamer uit.

Ik hoor hoe hij z'n jas van de kapstok grist en daarna de voordeur achter zich dicht smijt.

“Opschieten Winne, anders ben je te laat voor school!” zegt mijn moeder.

Alsof er niets is gebeurd!

“Heb je eten bij je voor in de pauze?”

“Nog niet.”

“Ik maak wel wat voor je,” zegt ze.

“Hij was laat thuis gisterenavond, hè?” mompel ik, kauwend op mijn boterham met kaas. Stom, denk ik. Nu rakel ik de ellende zelf weer op. Maar het kwaad is al geschied.

Mijn moeder haalt diep adem. “Hoe denk je dat het voor mij is?”

“Heeft hij soms ergens anders een vriendin, dat hij altijd zo laat thuis is?” vraag ik met volle mond.

“Dat is een nare opmerking, Winne. Zoiets mag je niet over je vader zeggen.”

Ze sist nog iets anders, wat ik niet kan verstaan.

“Waarom doen jullie toch altijd zo rot tegen elkaar?”

“Ik weet het,” zegt ze. “Het is verkeerd. Het spijt me dat jij er last van hebt.”

Ze smeert mijn boterhammen, legt er plakjes cervelaatworst tussen, pakt een zakje uit de keukenla en doet ze daarin.

“Bedankt, mam. Ik ga er vandoor,” zeg ik, terwijl ik het pakje van haar aanneem.

“Fijne dag op school!”

Ze kijkt me bij de voordeur na als ik wegfiets. Het lijkt alsof ze huilt.

Ik heb geen broers of zusjes. Mijn ouders werken allebei en daarom willen ze volgens mij niet nog meer kinderen.

Ze hadden aanvankelijk voor extra opvoeders gezorgd. Chrisje, die ik me nauwelijks kan herinneren, mevrouw Blauw, waar ik bang voor was en Els, die ik als mijn tweede moeder beschouwde. Zij is het langst bij ons gebleven, totdat er een moment kwam waarop mijn ouders vonden dat ik geen nanny meer nodig had. Ik miste haar. Er volgde een tijd, waarin mijn moeder vier dagen in de week werkte en zich dus drie dagen met mij kon bezighouden. Daar kwam m’n vader bij in het weekend. In die tijd speelden ze vader en moedertje en vochten erom wie zich het meest met mij mocht bezig houden. Van de een kreeg ik bijvoorbeeld een extra trui en van de ander meer zakgeld. Afhankelijk van wat mij het meeste opleverde, koos ik de kant van mijn moeder of die van mijn vader. Dat klinkt leuk, maar dat is het niet.

Het is vandaag zondagochtend. Elf uur. We zijn nog aan het ontbijten, mijn vader, mijn moeder en ik. Ze noemen het een brunch, ontbijten en lunchen tegelijk. Wat duren die zondagen lang. Pas elf uur..!

Er staat een pannetje op het gas. Ik hoor het water borrelen. De wekker gaat af.

“Precies zeven minuten,” zegt mijn moeder.

“Dan zijn ze te hard,” reageert mijn vader.

Ik hou niet van eieren, die te zacht gekookt zijn. Het wit is doorzichtig, het trilt en is glibberig. Het geel druipt van je boterham af langs je mondhoecken om daar te blijven plakken. “Wat een gezeik,” zeg ik binnensmonds, maar mijn vader heeft het gehoord.

Hij schuift z’n stoel naar achteren, zet zijn elleboog op tafel en prikt met zijn wijsvinger in mijn borst. “Jij moet leren wanneer je je grote mond moet houden!”

Ik ben op mijn hoede. Het is niet gauw goed wat ik zeg. Als ik a zeg moet het b zijn! Maar misschien had ik nu mijn kiezen op elkaar moeten houden.

“Je mag nu wél reageren!”

“Laat die jongen met rust, Maarten,” zegt mijn moeder.

“Bemoei je er niet mee!”

Ik kijk omhoog.

“Daarboven vind je niks,” zegt hij.

“Weet ik ook wel.”

“Word toch eens eindelijk volwassen!”

“Ik heb geen problemen,” zeg ik.

Hij staat op. Mijn vader is een kop groter dan ik. Hij kijkt me boos aan. “Wat bedoel je?”

Ik schrik van zijn reactie. “Niks.”

“Je zei IK heb geen problemen. Geef me antwoord!”

Ik kijk wel uit. Mijn vader kijkt hoofdschuddend naar mijn moeder. “Wat moet je met zo’n joch?”

Ik heb hem weer eens teleurgesteld. Mijn ouders hebben problemen. Laat hij naar zichzelf kijken. Ik luister soms stiekem naar hun gesprekken. Ze denken dat ik niets in de gaten heb, maar ik ben niet achterlijk!

“Ik ga naar Storm,” zeg ik.

Mijn moeder schuift haar stoel naar achteren. “Eerst ontbijten! Ik heb niet voor niets eieren gekookt.”

Maarten, mijn vader, vindt dat ik lui ben. Hij slaat me nooit, maar als hij tegen me praat hoor ik soms minachting in zijn stem. Ik had op het gymnasium moeten zitten, vindt hij. Mijn moeder is ook blij als ik de HAVO haal.

“Is het niet te vroeg om de Blommesteins op zondag lastig te vallen?” vraagt mijn vader.

“Ik ben daar altijd welkom,” zeg ik kauwend.

Storm Blommestein is m'n beste vriend. We zijn erg verschillend. Hij is groot, heeft een donkere bos met krullend haar en bruine ogen en de spieren op zijn armen zijn zo groot als tennisballen.

Ik ben vrij klein, blond met blauwe ogen. Als ik één ding niet ben dan is het wel sterk. Er is nog iets waarin Storm en ik van elkaar verschillen. Hij krijgt veel minder zakgeld dan ik. Ik betaal soms voor hem als we naar de bioscoop gaan. Als ik geen geld meer heb, vraag ik m'n moeder om meer. Als ze nee zegt, ga ik naar mijn vader en dan krijg ik het van hem. Ouders zijn niet wijzer.

2. Een vreselijk gesprek

Het is vier uur als ik weer thuis ben. Mijn vader wacht me op. Z'n gezicht staat ernstig. "We gaan een wandeling maken, jij en ik," zegt hij.

"Nu nog?" vraag ik.

Hij duwt me voor zich uit. "Ik moet iets met je bespreken." Ik loop zwijgend met hem de Heinsiuslaan op. Bovenaan slaan we links af. Aan het eind is een groot trapveld, waar we vaak met vriendjes voetballen. Rechts ervan beginnen de bosjes. Nog maar een paar jaar geleden fietste ik hier altijd zo snel mogelijk doorheen. Spinola verschool zich daar. Hij was een zogenaamde kinderlokker, waar we toen bang voor waren. Maar niemand had hem ooit gezien.

We lopen zwijgend naast elkaar over een pad, dat aan weerszijden wordt begrensd door laag struikgewas. Een waterig zonnetje houdt de regen tegen. Mijn vader zegt nog steeds niets. Dan legt hij een arm om m'n schouder. "Kunnen we samen praten als grote mensen?" vraagt hij.

"Natuurlijk," zeg ik.

Hij kucht wat onzeker. "Soms gaan de dingen in het leven anders dan je in het begin hoopt," zegt hij.

Waar wil hij naartoe?

"Je zult wel gemerkt hebben dat het niet goed gaat tussen je moeder en mij."

Dat ligt natuurlijk ook aan mij schiet er door me heen. Ik maak een puinhoop van school.

"Daar kun jij niets aan doen," gaat hij verder. "Je moeder en ik vinden dat het beter is om uit elkaar te gaan."

Ik wil niet horen wat hij zegt.

"Er zijn veel kinderen, van wie de ouders zijn gescheiden."

Niet huilen, zegt een stem binnen in me. "Waarom?" kan ik nog net uitbrengen.

"We houden niet meer zoveel van elkaar als vroeger."

Ik word plotseling misselijk. Ik haal diep adem en slik. Dan barst ik in snikken uit. Ik kan mezelf wel vervloeken!

Hij schrikt zichtbaar. "Nou, nou," zegt hij. "Het komt vaker voor," herhaalt hij op ongelukkige toon.

Alsof ik dat niet weet! Maar wat anderen doen, hoeven mijn ouders toch niet te doen.

"Nee," zeg ik zacht.

"Het is ook voor jouw bestwil. Het is niet goed voor een kind om steeds spanning tussen zijn ouders te voelen."

"Jullie moeten bij elkaar blijven," zeg ik bijna onhoorbaar.

Hij wil me vastpakken, maar ik schud me los.

Geschrokken zegt hij: "Het is iets tussen je moeder en mij. Het lukt ons gewoon niet om onze problemen samen op te lossen."

"Wat voor problemen?"

Hij kijkt voor zich uit.

"Hou jij niet meer van mamma of houdt mamma niet meer van jou?"

"Ik kan het je niet uitleggen," zegt hij. "Je bent nog te jong."

Dat klinkt vals. Het ene moment wil hij dat ik me als een volwassene gedraag, maar als ik vragen stel, zegt hij dat ik te jong voor de antwoorden ben.

"Ik begrijp meer dan je denkt," zeg ik.

"Gelukkig maar."

Maar zo gemakkelijk komt hij er niet vanaf. "Ik begrijp het toch niet zo goed," zeg ik aarzelend. "Heb je soms iemand anders ontmoet?"

Hij negeert mijn vraag. "Jongen, jongen, toch. Ik blijf natuurlijk je vader. Je zult veel weekends bij mij doorbrengen."

Ik weet niet of ik dat wel wil.

“Eens zul je het beter begrijpen,” fluistert hij.

“Laf, hoor,” mompel ik.

Ik weet niet of hij me heeft verstaan. Ik kijk langs hem heen, recht in het waterige zonnetje achter hem. Ze hebben de beslissing al genomen, wat ik er ook van vind.

“Ik ga naar huis,” zeg ik en loop van hem weg.

Mijn vader kijkt me verslagen na. Wat had hij dan gewild?

Dat ik zou zeggen dat ik het allemaal wel best vind?

Als ik thuiskom komt mijn moeder me al tegemoet.

“Winne?”

“Nee,” zeg ik en loop naar het schuurtje om mijn fiets te pakken.

De winkels zijn dicht. Amersfoort ligt er verlaten bij. Op de Varkensmarkt zet ik mijn fiets tegen de muur van de snack-bar.

“Een patatje oorlog,” bestel ik. “Met veel satésaus.”

Met de patat in mijn hand slenter ik in de richting van de Lange Jan. Daar smijt ik het lege bakje weg. Ik wil een schop tegen de toren geven, maar ik hou me in. “Ik wou dat je omviel,” zeg ik zacht.

Als ik thuis kom zitten mijn ouders met rode gezichten tegenover elkaar. Mijn vader in z’n oude leren stoel. Zou hij die meenemen? Mijn moeder heeft kennelijk gehuild.

“Ik ga naar bed,” zeg ik.

“Morgen praten we verder,” zegt mijn vader.

Morgen zal alles anders zijn.

3. Verdriet

Het derde lesuur is nog maar net begonnen, als de rector de klas binnenkomt. Dat is ongebruikelijk. Ik kan me maar één maal eerder herinneren dat hij onaangekondigd de les kwam verstoren. Dat was toen de moeder van Joke, die schuin achter me zit, moest worden opgenomen in het ziekenhuis.

Hij loopt regelrecht naar mijn tafeltje, stopt recht voor me en draait zich om naar de docent. “Ik wil Winne even meenemen.”

De leraar Engels knikt begrijpend, alsof het normaal is wat er gebeurt. Maar ik heb nú toch niets uitgehaald?

De rector zwijgt op weg naar het hol van de leeuw en laat mij zelfs voorgaan als we bij de deur van zijn kamer komen. Ik weet hoe die er van binnen uit ziet, omdat ik er deze maand al eerder op m’n donder heb gekregen.

De wanden hangen vol met foto’s van hoogtepunten uit de afgelopen schooljaren.

Mijn moeder wacht ons op. Ze ziet er afgrijselijk uit. Haar mascara is uitgelopen en haar haar piekt aan alle kanten, alsof ze net uit bed is gestapt. Ik kijk door het raam naar buiten. Het piest dunne druilregen.

“Wat kom jij hier doen?” vraag ik.

“Je vader heeft een ongeluk gehad.”

“Is het...ernstig?”

Ik wil alleen een geruststelling horen. Ze zegt iets dat niet tot me doordringt.

“Luister naar je moeder, jongen,” zegt de rector zacht.

Even later loop ik met mijn moeder de school uit. Vetkamp, de conciërge die bij de ingang staat groet ons, maar ik blijf

strak voor me uit kijken. De hele rit in de auto naar huis zitten we zwijgend naast elkaar.

Als ik niks zeg, is straks alles weer normaal, schiet er door mijn hoofd. Maar er verandert niks. Niks, niks.

Als we thuiskomen, probeert mijn moeder me te troosten. Ik ruk me los, stuif langs haar heen de kamer uit, de trap op naar boven en dan nog een trap op, totdat ik op zolder ben. Het is een grote zolder, zoals veel huizen uit het begin van de 20e eeuw hebben. De vorige bewoners hebben een vliering gebouwd, die met een steil trapje te bereiken is. Hier trek ik me vaak terug als het gedonder tussen mijn ouders me teveel wordt.

Vaak neem ik een laptop mee om wat computerspelletjes te doen of ik pak m'n mobieltje om wat met Storm te kletsen.

Mijn moeder had een paar maanden geleden een oude deken buiten naast de vuilcontainer gelegd. Iemand die langskwam zou er misschien nog wat aan kunnen hebben, dacht ze. Ik heb hem meegenomen. Hij komt nu goed van pas. Ik vouw hem uit en plof er met een snik boven op.

Mijn vader ligt ergens anders opgebaard. Hij zal later worden thuisgebracht. Ik ril bij de gedachte aan zijn koud geworden lichaam. Ik doe m'n ogen dicht.

Ergens is er iets helemaal verkeerd gegaan tussen mijn ouders. Maar waarom ging het mis?

Ik tast in het duister. Ik weet alleen dat mijn vader dood is.

Ik probeer mijn gedachten wat af te leiden met een computerspelletje. Ik ben moe. Af en toe zit ik te knikkebollen, om even later weer wakker te schrikken.

Door het dakraam valt een bundel zonlicht naar binnen, die zich uitstrekt tot in een hoek van de vliering. Tegen de schuine wand staat een oude, lage kast, waar ik nooit eerder aandacht aan heb geschonken. Half slaperig kijk ik er

naar en zie hoe het licht langzaam naar boven kruipt. Ik zie twee bewerkte deuren met een brede la erboven. Het moet een zwaar karwei geweest zijn om dat ding hiernaar toe te slepen!

Ik sta op, loop er naar toe en ga op m'n knieën zitten om hem beter te bekijken. Rondom hangen spinnenwebben. Als ik ergens een hekel aan heb, dan is het wel aan spinnen.

Bij de rechterpoot van het kastje schittert iets. Ik veeg een spinnenweb weg en voel onder mijn hand een sleutel, die vermoedelijk uit het deurtje is gevallen. Zonder erbij na te denken steek ik hem in het slot. De deur draait krakend open. De lichtbundel schijnt wat naar binnen.

De kast is dieper dan ik dacht. Ik laat mijn hand over de bodem glijden. Er ligt nog een voorwerp. Ik pak het op en hou het tegen het licht. Het lijkt op een medaillon, glanzend, goudkleurig en ovaalvormig. Bovenaan zit een oogje, waaraan misschien vroeger een ketting heeft gezeten.

Ik zie een vage voorstelling, waar letters omheen zijn gegraveerd. Het is zo vies dat ik niet goed kan zien wat het voorstelt.

Onderaan het voorwerp zit een rood knopje. Ik heb geen idee waar dat voor dient.

Beneden roept mijn moeder mijn naam. Ik wrijf in m'n ogen en wil m'n vingers in mijn oren te stoppen.

4. Oom Frits

Er komen veel mensen om ons te condoleren. Familieleden die ik nauwelijks ken, werpen zich op als belangrijke ooms en tantes. Ik word misselijk van hun kleffe omhelzingen.

Mijn opa en oma, de ouders van mijn vader, zijn er ook. Ze doen vreemd, vind ik. Ze geven me een hand in plaats van de gebruikelijke knuffel!

Ik hoor oom Frits, de broer van mijn vader, tegen m'n moeder praten. "Ik zal hem missen," zegt hij. "Hij was een bijzonder mens."

Het is er uit voor ik er erg in heb. "U kwam hier bijna nooit!"

Zijn mond valt open van verbazing. Mijn moeder kijkt verstoord. Ach, verdomme. Iedereen bedoelt het vast wel goed, maar ik wil hier weg!

Ik loop door de open tuindeuren het terras op. Met mijn rug naar een paar mensen toe kan ik net horen wat ze tegen elkaar zeggen.

"Hij heeft zich doodgereden..."

"De bocht te snel genomen..."

"Is toen in een diepe sloot terecht gekomen."

"Volgens mij was hij bezig van haar te scheiden."

"Het ging al een tijdje niet meer zo goed tussen die twee."

"Pas op, de jongen kan ons horen!"

Ik ga weer naar binnen. Oom Frits staat nog steeds naast mijn moeder. "Jullie moeten van nu af aan elke euro om-draaien," zegt hij. "We hebben zelf opgroeiende kinderen. Het geld groeit ons niet op de rug. Je kunt ons bellen als je hulp nodig hebt." Het klinkt alsof hij een lesje afdraait.

Tante Roos, mijn moeders zus, maakt een afschuwelijke op-

merking. “Winne kan wel een tijdje bij mij komen logeren.

“Ik ga niet weg,” zeg ik. “Ik blijf hier.”

Oom Frits lijkt opnieuw geschokt door mijn felheid.

“Gedraag je, Winne,” zegt m’n moeder zacht. “Iedereen probeert ons te helpen.”

“We hebben geen hulp van anderen nodig!”

“Het is natuurlijk ook vreselijk voor die jongen,” zegt oom Frits met een grafstem.

Het klopt niet wat hij zegt. De woorden niet en de toon waarop ze uitgesproken worden niet. Ik kijk mijn moeder recht aan. “Die mensen hier, die zijn pas vreselijk!”

Op 11 september, ’s morgens om tien uur, stopt de auto voor onze deur, pikzwart en met een verlengde kont voor de kist van mijn vader.

11 september. Wat een bizarre datum om begraven te worden. Hoe vaak zijn de beelden van de twee vliegtuigen, die de New Yorkse Twin Towers ramden niet op de televisie herhaald. Al die duizenden doden! Maar vandaag gaat het om mijn vader.

M’n moeder vraagt of ik voor de laatste keer afscheid wil nemen, omdat de kist nu gesloten wordt.

“Nee,” zeg ik kortaf, want die dode in die kist met z’n lijk-witte gezicht lijkt geen spat meer op mijn vader.

Wat ik er niet bij vertel, is dat ik de dagen voor de begrafenis, als niemand het in de gaten had, een paar maal naar hem heb gekeken. Ik heb hem zien veranderen in een ding, dat niets meer met mijn vader te maken heeft .

We stappen in de auto achter de lijkwagen. Mijn moeder zit voorin. Mijn grootouders hebben samen met mij achterin plaatsgenomen. Ze staren voor zich uit en zeggen niets. Ik maak me zo klein mogelijk.

Achter onze auto hebben zich nog meer auto’s opgesteld,